

²⁴József pedig, amikor felébredt álmából, úgy tett, ahogyan az Úr angyala parancsolta neki, és feleségül vette őt,²⁵de nem érintette addig, amíg meg nem szülte fiát, akit Jézusnak nevezett el.

Karácsonyt ünneplő gyülekezet, kedves testvéreim!

Az igehirdetés elején szeretnék ismét néhány szót szólni arról a betlehemről, amely templomunk kijáratánál látható, mert bár beszéltem róla adventben, de nem biztos, hogy mindenki hallotta, és azért némi magyarázatra szorul, amit látunk. Mert mit látunk? Egy óriási homokozót tettünk a jászol elé. Miért? Ez a sok homok jelképezi azt a sivárságot, amely az ember lelki állapota mielőtt Istennel találkozik. Volt szerencsém sivatagban utazni órákon keresztül, ami egy ideig érdekes, aztán az ember megszokja, és utána már egy-egy kóbor tevének is rendkívül tud örülni. Isten nélkül élni lehet, de Istennel érdemes is. Vele a lelkünk töltekezik. Ahogy eljövünk karácsonykor, vagy egy-egy vasárnapon a templomba, hogy töltsön a lelkünk. Igen, vele töltődik. Ma már annyira okos telefonokat használunk, hogy szinte mindent el tudunk intézni vele amire szükségünk van. Vásárlás, információ, levelezés, üzleti, banki ügyek, de a kikapcsolódás fontos eszközévé vált. Amikor nem merül le. A töltés fontos. Fontos, hogy folyamatosan megfelelő szinten tartsuk a töltöttséget. Ezért kínálnak olyan kis eszközöket, amelyekkel akár útközben is tudjuk tölteni a készülékeinket. A lelkünknek ugyanígy szüksége van töltésre, „készülékeként”, emberekként más-más az igényünk ezt elfogadom, de a legjobb eredmény elérése érdekében érdemes folyamatosan rátölteni ezekre a mai „akkumulátorokra”. Akár vasárnapról vasárnapra, vagy éppen napról napra, hiszen vannak mobil töltőállomásaink. Pl. a Bibliaolvasó Útmutató, amelye alapján naponta olvashatjuk Isten ígését, naponta töltekezhetünk. A „Gyártó” legalábbis ezt javasolja, amikor azt mondja: Keressétek először az Isten országát és igazságát, és minden mást ráadásként megkaptok.

De térjünk vissza a betlehemünkhöz. Nem tudom, hányan nézték meg befelé jövet, és ebből hányan vették észre azt, hogy hiányzik egy figura. Nem tört össze, szándékosan vettem ki ma reggel. József figuráját ide is hoztam magammal a szószékre. A mai igében ugyanis róla van szó, legalábbis elsöre úgy tűnik. Józsefről keveset tudunk. A karácsonyi műsorokban is kevés szerep jut neki. Tegnap itt nálunk is, mindössze annyi szerepe volt, hogy aludjon, miközben egy angyal beszélt hozzá. De mivel a Szentírás egyetlen történetében sem szólal meg, így csendes, akár nélkülözhetőnek tűnő mellékszereplője lett a karácsonyi történetnek. Pedig nem az. Sőt, nagyon is fontos szereplő, nagyon is közel kellene, hogy álljon hozzánk, mert József éppen mi vagyunk, vagyis lehetünk. És ezt mai, talán kicsit furcsa karácsonyi igénk a felszínre hozza.

Mert miről is olvastunk. Rövid volt úgyhogy újra felolvasom: *²⁴József pedig, amikor felébredt álmából, úgy tett, ahogyan az Úr angyala parancsolta neki, és feleségül vette őt,²⁵de nem érintette addig, amíg meg nem szülte fiát, akit Jézusnak nevezett el.*

Mit tett József? Először is, felébredt. Józsefet sok-sok kétség gyötörte, talán volt néhány álmatlan éjszakája is, hiszen jegyese gyermeket vár, és nem tőle. Bár manapság sajnos nem egy kirívó történet, azért akik hasonló helyzetbe kerülnek, ma is telesírják a tengert, és nem ok nélkül. Persze egy eljegyzést fel lehet bontani, mondjuk nagy bölcsen, de ez abban a korban nem volt ennyire egyszerű. Az eljegyzés ugyanis már kötelezettséggel járt, anyagi és testi értelemben. Mai szemmel már jogilag házasság, csak még az egyházi szertartás nem volt meg. Nem éltek együtt, de egymáshoz tartoztak. Egy ilyen eset pedig nem azzal járt csupán, hogy a férfi elküldte az asszonyt, hanem azzal, hogy az asszonyt halálra ítélték. Mert hűtlen volt, és a hűtlenséget a közösség megtorlása követte: kövezés. Látjuk ezt az evangéliumban is, amikor a hűtlen nő vizzik Jézus elé, hogy megkövezzék...

József tehát gyötrő gondolatokkal a szívében feküdt le aludni. Mit tegyen? Valószínűleg szerette Máriát, ezért elhatározta, hogy titokban bocsátja el. Ez tűnt a legjobb megoldásnak. Neki sem szégyen, Mária pedig elbujdosik valamerre és megszüli a fattyút. Ez a gondolat megnyugtatta annyira, hogy elaludt, de álmában egy angyal jelent meg, aki azt mondta: *„József, Dávid fia, ne félj magadhoz venni feleségedet, Máriát, mert ami benne fogant, az a Szentlélektől van. ²¹Fiút fog szülni, akit nevezz el Jézusnak, mert ő szabadítja meg népét bűneiből.”*

Ezek után olvassuk, hogy József felkelt. És valami gyökeresen megváltozott. József ebből a szerencsétlen helyzetből kihozta a maximumot, amikor arra gondolt, hogy titokban elküldi Máriát. Emberileg nézve ez a legjobb megoldás, viszont Istennek más terve volt. És Józseffel ezt álomban kellett közölni, mert azért Józsefnek nem az volt az első gondolata, hogy mit szól ehhez az egészhez Isten, hanem az, hogy mit szólnak majd az emberek. József felébredése egyben azt is jelenti, hogy József ráébredt arra, hogy Istennek terve van az ő életével is. És szeretné használni őt, nem is akármiben: a szabadulás útjának előkészítésében.

Józsefek vagyunk, akiknek sok-sok emberi elgondolás, elképzelés van a fejében. De vajon megkérdezzük-e őt egy-egy éles helyzetben, vagy életünk mindennapos döntéseiben: Uram, mi a te akaratod. „Legyen meg a

te akarod.” – imádkozzuk. Imádkozzuk? Valóban azt szeretnénk, hogy az Isten akarata valósuljon meg? Isten József számára még angyalt küldött. Nekünk már nem jelennek meg angyalok, hogy útba igazítsanak, ez nem azt jelenti, hogy nincsenek, hanem azt, amit a zsidó levélben olvasunk: *régen, sokszor és sokféleképpen szólt Isten... ezekben a végső időkben fia által szólt hozzánk.*

Nekünk már ott van Jézus szava, és a Szentlélek kinyilatkoztatása. Magyarul olvasd a Bibliát és megtudod, mi az Isten akarata. Ha nem olvasod, akkor az emberi okoskodásával magát álomba ringató József maradsz. De József nem csupán felébredt, hanem: *úgy tett, ahogyan az Úr angyala parancsolta neki, és feleségül vette őt...*

József a felébredése után nem azt kezdte el mondogatni, hogy: összeálmodok már mindenféle örültséget, hiszen végig gondoltam a legjobb megoldás, ha titokban elbocsátom. Nem ezt teszi, hanem meg és feleségül veszi Máriát. Vállalja a szégyent, a megaláztatást, vállalja azt, hogy kinevessék, hogy kigúnyolják. Vállalja azt, hogy esetleg lesznek majd olyanok, akik nem fogják őt alkalmazni, akik keresnek majd másik ácsot. Vállalja, mert igaz ember volt, aki hitt Istennek, még ha csak egy álomban szólt is hozzá.

Isten ma igéjében szól hozzánk, lehet ezt úgy tekinteni, mint egy álmot, és azt mondani, ez csak egy könyv, szuper történetekkel, ötletes megoldásokkal, szép, idézhető mondatokkal... de, hogy e szerint éljem az életemet? Hogy vállaljam a megaláztatást, a gúnyt, az egzisztenciám elvesztését...? Mi akik templomba járunk, akik hallgatjuk a Biblia szavát, hogyan viszonyulunk mindehhez? Higgyük el, József is járt a zsinagógába szombatról szombatra, de amíg nem vált személyessé az az üzenet, addig csak az emberi okoskodásig jut.

Tegnap Hanga lányom kapott egy babaházat. Amikor meglátta ezt mondta: pont ezt akartam! Hát pont ezt nem akarhatta, ezt tudom, mert személyesen jártam közben az angyaloknál, hogy olyan babaház készüljön, amelyet még nem látott. De ő abban a pillanatban mégis ezt érezte: pont ezt akartam. Elképzelttem Józsefet, aki amikor felébredt álmából azt mondja: pont ezt akartam, és talán maga is elhiszi, hiszen gyökereiben változott meg az élete az angyal szavának, Isten igéjének következményeként.

A harmadik dolog, amit József tesz: *és feleségül vette őt,²⁵ de nem érintette addig, amíg meg nem szülte fiát,* Nem érintette, mert rájött valami nagyon fontosra. Hogy Mária az Istené, ezért szent, és József tudta azt, hogy neki most háttérbe kell húzódnia. Azért, hogy az Isten növekedhessen.

De jó lenne tanulni Józseftől, mondom ezt magamnak is – mert olyan sokszor azt gondoljuk, hogy mi vagyunk a középpontban. Pedig nem, Istennek kellene a középpontban lenni, nekünk pedig olyanoknak, akiket akár ki is lehet venni a Betlehemesből, úgysem tűnik fel. Az eddig elmondottakból kiderül, hogy ez nem azt jelenti, hogy ne lennénk fontosak Istennek. Csupán azt, hogy ne tartsuk magunkat fontosabbnak Istennél. Engedjük, hogy ő belépjen az életünkbe. Erről szólt Jézus legtöbb prédikációja, példázata, hogy az első helyre Isten kerüljön az életünkben. Nem könnyű ez, mert néha szembe kell mennünk az árral, de ha így teszünk, akkor annak következménye, eredménye van.

Az utolsó, amit Józsefről olvasunk, hogy elnevezte a gyermeket Jézusnak. Ahogy az angyal mondta neki. Ezzel, az akkori jogi szokások szerint elfogadta őt sajátjának. Vajon mi elfogadjuk-e sajátunknak Jézust? Megragadjuk-e a lehetőséget, a karácsony lehetőségét, hogy a miénk legyen az az ajándék, amelyet Isten nekünk készített? Jézus nem csak a názáreti ácsé, hanem a mi Jézusunk, urunk és megváltónk lehet. Tegyük úgy, ahogyan énekeltük: „Nyilj meg, szívem, fogadd be őt, az áldott égi csecsemőt, ki e világ üdvére jött! Borulj le jászola előtt!” Ámen.